

Se souvenir de la brebis

Par William K. Jackson
des soixante-dix

Nhớ Tới Đàn Chiên

Bài của Anh Cả William K. Jackson
Thuộc Nhóm Túc Số Thấy Bảy Mười

Conférence générale d'octobre 2025

Le principe de dénombrer et de rendre compte fonctionne. C'est la manière du Seigneur.

Le Christ est le Bon Berger. Chacun des membres du troupeau est précieux à ses yeux. Il a montré comment prendre soin du troupeau et nous a enseigné par ses paroles et ses actes les qualités d'un bon berger : connaître ses brebis par leur nom, les aimer, retrouver celles qui sont perdues, les nourrir et, finalement, les ramener de nouveau au foyer. Il attend de nous que nous agissions de la même manière en tant que bergers adjoints.

L'exemple de Moroni, ancien prophète et berger exceptionnel, nous en apprend beaucoup sur ce que l'on peut faire pour servir à la manière du Seigneur. Il a vécu à une époque très difficile. Il ne bénéficiait pas de téléphone portable, d'ordinateurs ou d'Internet. Mais il a réussi à suivre attentivement les brebis. Comment y est-il parvenu ? Nous avons un aperçu de sa méthodologie dans Moroni 6. Nous y lisons que les membres « étaient comptés parmi le peuple de l'Église du Christ ; et leur nom était pris, pour qu'on se souvînt d'eux et qu'on les nourrit de la bonne parole de Dieu, pour les garder dans la voie droite. [...] Les membres de l'Église se réunissaient souvent pour jeûner et pour prier, et pour se parler l'un à l'autre du bien-être de leur âme » (Moroni 6:4-5).

Pour Moroni, tout était une question de personnes, de noms ! Il savait dénombrer et rendre compte afin qu'on se souvienne de tous. Il remarquait ceux qui étaient en difficulté ou qui erraient, permettant ainsi aux saints de discuter

Nguyên tắc đếm và ghi nhận lại các công việc. Đó là cách thức của Chúa.

Đấng Ky Tô là Người Chăn Hiền Lành. Mỗi con chiên trong đàn đều quý báu đối với Ngài. Ngài đã nêu gương cho chúng ta trong việc chăn dắt đàn chiên, và bằng cả lời nói lẫn việc làm, Ngài đã dạy chúng ta những phẩm chất của một người chăn chiên hiền lành, bao gồm việc biết tên của từng con chiên, yêu thương chúng, tìm kiếm những con chiên bị thất lạc, chăm sóc nuôi dưỡng, và cuối cùng là dẫn dắt chúng trở về nhà. Ngài mong đợi chúng ta làm điều tương tự như những người chăn chiên dưới quyền của Ngài.

Chúng ta có thể học được nhiều điều về việc phục sự theo cách của Chúa từ vị tiên tri thời xưa—và cũng là người chăn chiên phi thường—Mô Rô Ni. Ông đã sống trong thời kỳ vô cùng khó khăn, khi chưa có những tiện ích như điện thoại di động, máy tính và mạng internet. Nhưng ông vẫn có thể nhớ tới và chăm sóc đàn chiên. Việc này đã được thực hiện như thế nào? Chúng ta có thể thấy phần nào phương pháp của ông trong Mô Rô Ni 6. Trong chương đó, chúng ta đọc rằng các tín hữu “được kể là dân của giáo hội của Đấng Ky Tô; và tên họ được ghi nhận, ngõ hầu họ được nhớ tới và được nuôi dưỡng bằng lời tốt lành của Thượng Đế, để giữ họ đi con đường đúng. ... Giáo hội thường nhóm họp, để nhin ăn và cầu nguyện, và để nói với nhau về sự an lạc của tâm hồn mình” (Mô Rô Ni 6:4-5; sự nhấn mạnh được thêm vào).

Đối với Mô Rô Ni, điều quan trọng nhất chính là con người—từng cái tên một! Ông đã thực hành nguyên tắc “đếm và ghi nhận” để tất cả mọi người đều được nhớ tới. Bất kỳ ai gặp khó khăn hoặc bị lạc lối đều được chú ý, điều này cho

de leur bien-être en conseil. Comme le berger qui a laissé les quatre-vingt-dix-neuf autres brebis, en sécurité, j'en suis certain, pour aller à la recherche de celle qui était perdue (voir Luc 15:4-7), il nous est demandé d'être tout aussi attentifs à nos troupeaux, de les compter, de nous souvenir d'eux, et d'aller et de faire de même.

Quand j'étais dirigeant de mission en Inde, je me souviens avoir demandé à un jeune président de branche quels étaient ses objectifs pour l'année à venir, notamment : « Combien d'hommes allez-vous préparer à recevoir la Prêtrise de Melchisédek ? » Il a répondu immédiatement : « Sept ! »

Je me demandais d'où il avait bien pu tirer, comme par magie, ce chiffre très précis ! Avant que je puisse répondre, il a sorti une feuille de papier sur laquelle étaient écrits sur le côté les chiffres d'un à sept. Sur les cinq premières lignes, on lisait les noms de personnes déjà identifiées, que son collègue d'anciens et lui allaient inviter et encourager à recevoir la bénédiction de la prêtrise. Bien sûr, j'ai voulu en savoir plus sur les lignes six et sept restées vides. Secouant la tête avec sympathie, il m'a dit : « Oh, frère, nous allons certainement baptiser au moins deux hommes au début de l'année qui pourraient avoir la prêtrise d'ici la fin de l'année. » Ce dirigeant remarquable comprenait l'importance de dénombrer et rendre compte.

Le Christ a organisé son Église de manière à ce qu'aucune âme ne soit oubliée, car chacune lui est chère. Dans une paroisse, chaque membre, quel que soit son âge ou son genre, est entouré de nombreux intendants, des bergers, qui ont la tâche de veiller sur lui et de se souvenir de lui. Un jeune homme, par exemple, bénéficie du soutien de nombreuses personnes désignées pour veiller à son bien-être : un évêque, des frères de service pastoral, des consultants adultes pour les jeunes, des instructeurs du séminaire, des présidences de collège et d'autres encore, qui servent tous de filets de sécurité, solidement accrochés sous ce jeune pour le rattraper s'il tombe. Même si un seul filet est correctement positionné, ce jeune homme sera en sécurité, on fera attention à lui et on se souviendra de lui. Pourtant, souvent, il n'y a pas le moindre filet en place. Les gens s'égarent régulièrement dans le brouillard de ténèbres et personne ne s'en aperçoit. Comment pouvons-nous devenir de meilleurs bergers

phép các Thánh Hữu có thể thảo luận về sự an lạc của họ trong các hội đồng. Giống như người chăn chiên đã để lại chín mươi chín con chiên (mà tôi tin chắc là đang an toàn và được bảo vệ) để đi tìm con chiên bị thất lạc (xin xem Lu Ca 15:4-7), chúng ta cũng được yêu cầu phải chăm sóc đàn chiên của mình—để chú ý, nhớ tới, đi tìm và làm giống như vậy.

Với tư cách là người lãnh đạo phái bộ truyền giáo ở Ấn Độ, tôi nhớ đã hỏi một vị chủ tịch chi nhánh trẻ tuổi về một số mục tiêu của anh ấy trong năm tới: “Anh sẽ chuẩn bị bao nhiêu người nam để tiếp nhận chức tư tế Mên Chi Xê Đéc?” Câu trả lời ngay lập tức của anh ấy là “Bảy người!”

Tôi tự hỏi không biết anh ấy đã tưởng tượng ra con số cụ thể đó từ đâu! Trước khi tôi kịp phản ứng, thì anh ấy đã đưa cho tôi một tờ giấy có ghi các số từ một đến bảy dọc theo mép giấy. Năm dòng đầu tiên đã có tên—là tên của những người thực mà anh và nhóm túc số các anh cả của anh ấy đang lên kế hoạch mời gọi và khuyến khích để họ nhận được phước lành của chức tư tế trong cuộc sống của mình. Tất nhiên, tôi phải hỏi về dòng thứ sáu và thứ bảy đang còn trống. Anh ấy lắc đầu đầy cảm thông và nói: “Thưa Chủ Tịch, chắc chắn chúng tôi sẽ báp têm cho ít nhất hai người nam vào đầu năm để họ có thể nhận được chức tư tế vào cuối năm.” Vị lãnh đạo tuyệt vời này đã hiểu rõ nguyên tắc đếm và ghi nhận.

Đấng Kỵ Tô đã tổ chức Giáo Hội của Ngài theo cách mà khó có thể quên đi một linh hồn nào, vì mỗi linh hồn đều quý báu đối với Ngài. Mỗi cá nhân trong một tiểu giáo khu, bất kể tuổi tác hay giới tính là gì, họ đều có nhiều người trông nom—chính là những người chăn chiên—được giao nhiệm vụ chăm sóc và nhớ tới họ. Ví dụ, một em thiếu niên được trông nom bởi một giám trợ đoàn, các anh em phục sự, những người cố vấn trưởng thành của giới trẻ, các giảng viên khóa học phúc âm dành cho giới trẻ, các chủ tịch đoàn nhóm túc số, và nhiều người khác nữa—tất cả sự phục vụ đều đóng vai trò như những tấm lưới an toàn, được giăng chắc chắn bên dưới thiếu niên đó để đỡ lấy nếu em ấy vấp ngã. Chỉ cần một tấm lưới được đặt đúng vị trí, thì em thiếu niên đó vẫn sẽ được an toàn, được chú ý và được nhớ tới. Thế nhưng, chúng ta thường không thấy tấm lưới nào được giăng đúng vị trí cả. Mọi người thường đi lang thang vào đám sương mù—và không một ai để ý đến. Vậy làm

? Nous pouvons apprendre à dénombrer et à rendre compte.

L'Église nous fournit des rapports et des outils pour faire exactement cela : nous souvenir. Le rapport trimestriel en est un excellent exemple. Il nous permet de dénombrer chaque membre, de rendre compte de sa situation à plusieurs reprises et de remarquer ceux qui sont absents ou qui ont besoin de notre aide et de notre amour. La liste d'actions et d'entretiens à mener identifie les personnes qui ont actuellement besoin de notre attention, de même que le rapport sur le statut des recommandations pour le temple et d'autres rapports. Ces outils de dénombrement et de compte-rendu nous permettent de nous focaliser sur les personnes. Qui a besoin d'un appel, d'un avancement dans la prêtrise ou d'aide pour apporter le nom d'un ancêtre au temple ? Qui pourrions-nous aider à se préparer à une mission à plein temps ? Qui n'a-t-on pas vu ce mois-ci ? Ces outils nous permettent de nous souvenir des personnes.

Je connais une famille aux États-Unis qui a accepté une affectation en Afrique. Le tout premier dimanche, ils sont entrés dans la seule unité de l'Église du pays, où ils ont été accueillis avec enthousiasme. À la fin de la matinée, l'épouse a été appelée présidente de la Société de Secours et lui dirigeant des Jeunes Gens ! Il a demandé au président de branche qui avait l'air épuisé combien il y avait de jeunes gens. Ce dirigeant fidèle, membre de première génération, a montré du doigt le fond de la salle de Sainte-Cène et a dit : « Ces deux-là. » L'homme était sceptique, à juste titre. Il a donc emporté chez lui une liste de membres de la branche et a rapidement remarqué qu'il y avait en fait vingt jeunes gens sur la liste. Il est retourné voir le président de branche et a demandé que deux jeunes adultes dynamiques et bilingues lui servent de conseillers, puis il s'est assis avec eux et les deux garçons pour revoir les noms de la liste.

Ensuite, ces jeunes gens diligents se sont mis au travail. Au cours des mois suivants, ils ont trouvé tous les garçons enregistrés sur la liste. Nom après nom, ces brebis perdues ont été accueillies par leurs camarades, et nourries spirituellement et physiquement ! En l'espace d'un an, chaque dimanche, on observait une moyenne

théorique pour que nous puissions tous devenir des personnes qui rendent compte.

Giáo Hội cung cấp cho chúng ta các báo cáo và công cụ để làm chính xác điều đó—để nhớ tới đàn chiên. Báo Cáo Hằng Quý là một ví dụ điển hình. Báo cáo này cho phép chúng ta đếm và ghi nhận cho mỗi tín hữu nhiều lần, đồng thời nhận ra những người vắng mặt hoặc cần chúng ta giúp đỡ và yêu thương. Bản Liệt Kê Hành Động và Danh Sách Phỏng Vấn xác định những người cần chúng ta chú ý đến ngay bây giờ, cũng như bản báo cáo Tình Trạng Giấy Giới Thiệu Đi Đến Thờ và những báo cáo khác. Những công cụ đếm và ghi nhận này giúp chúng ta tập trung vào con người. Tín hữu nào đang cần một sự kêu gọi, cần tiếp nhận một chức vụ cao hơn hoặc đang cần giúp đỡ để mang tên những người thân vào đền thờ? Ai là người chúng ta có thể giúp đỡ để chuẩn bị cho công việc truyền giáo toàn thời gian? Tín hữu nào đã vắng mặt trong tháng này? Những công cụ này giúp chúng ta nhớ tới mọi người.

Tôi từng biết một gia đình đến từ Hoa Kỳ được chỉ định phục vụ tại Châu Phi. Vào ngày Chủ Nhật đầu tiên, họ bước vào tòa nhà duy nhất của Giáo Hội trên cả nước và được chào đón nồng nhiệt. Đến cuối buổi sáng hôm đó, người vợ của người đàn ông này đã được kêu gọi làm Chủ Tịch Hội Phụ Nữ, còn ông ấy được kêu gọi làm người lãnh đạo Hội Thiếu Niên! Ông đã hỏi vị chủ tịch chi nhánh—trông có vẻ khá mệt mỏi—rằng có bao nhiêu em thiếu niên ở đây. Vị lãnh đạo trung tín, thuộc thế hệ đầu tiên này đã chỉ tay về phía cuối phòng Tiệc Thánh và nói: “Chỉ có hai em ở đằng kia thôi.” Hiển nhiên, người đàn ông này tỏ vẻ hoài nghi nên đã mang danh sách của chi nhánh về nhà, và nhanh chóng nhận thấy rằng thực ra có đến 20 em thiếu niên ở trong danh sách. Ông quay trở lại gặp vị chủ tịch chi nhánh và xin kêu gọi hai thiếu niên năng động, biết song ngữ để phục vụ với tư cách là các cố vấn của mình, sau đó ông ngồi xuống với họ cùng với hai em thiếu niên để xem xét lại những cái tên.

Rồi những người trẻ tuổi siêng năng này bắt tay vào công việc. Trong vài tháng tiếp, họ đã tìm được tất cả thiếu niên có tên trong danh sách. Từng cái tên một, những con chiên thất lạc đã được bạn bè đồng trang lứa chào đón trở về và được nuôi dưỡng cả về phần thuộc linh lẫn phần thể chất! Chỉ trong vòng một năm, vào bất

de vingt et un jeunes gens présents aux réunions. Que Dieu soit loué pour ces jeunes gens qui dénombreraient et rendaient compte.

Un ami cher, alors jeune étudiant de troisième cycle, a déménagé avec sa famille dans une grande ville américaine pour poursuivre ses études. Il a immédiatement été appelé à présider le collège des anciens. Un peu inquiet à l'idée de son premier entretien avec le président de pieu, il avait décidé d'arriver préparé. Il a dit au président de pieu qu'il avait trois objectifs pour l'année à venir : (1) 90 % de service pastoral (2) un enseignement approfondi de l'Évangile chaque semaine et (3) une activité de collège bien planifiée chaque mois.

Ce président de pieu avisé a demandé à mon ami en souriant : « Pourriez-vous me donner le nom d'un membre du collège qui est non-pratiquant et que vous pourriez accompagner avec sa famille au temple cette année ? » Cette question a pris mon ami par surprise. Il a réfléchi attentivement et a trouvé un nom. « Écrivez-le », lui a recommandé le président de pieu. Puis ce dirigeant expérimenté a posé la même question à trois reprises et l'entretien s'est terminé. Ce jeune homme est sorti de cet entretien en ayant appris l'une des plus grandes leçons sur l'art de diriger et de servir. Il était venu à l'entretien avec des programmes, des leçons et des activités. Il est reparti avec des noms ! Mon ami et son collège ont par la suite fait de ces quatre noms leur priorité.

En tant que dirigeant de mission, j'ai rendu visite à l'une de mes branches un dimanche matin. J'ai remarqué que le président de branche ne cessait de sortir une fiche de sa poche pour écrire dessus. Après la prière de clôture, j'ai décidé de lui demander de quoi il s'agissait. Une fois la réunion terminée et avant que j'aie pu le questionner sur la fiche, le dirigeant de mission de branche s'est précipité sur l'estrade et le président lui a remis la fiche. Rapidement, j'ai suivi ce dirigeant enthousiaste à sa réunion hebdomadaire de coordination missionnaire de branche. Avant que la réunion commence, il a sorti le papier de sa poche. Il était rempli des noms des membres absents à la réunion de Sainte-Cène. En quelques minutes, chaque membre du conseil avait choisi un nom ou deux, s'engageant à rendre visite aux personnes le jour même pour s'assurer qu'elles

kỳ ngày Chủ Nhật nào, trung bình có đến 21 em thiếu niên hiện diện. Tạ ơn Chúa vì có những chàng trai trẻ đã đếm và ghi nhận.

Một người bạn thân của tôi, khi còn là sinh viên mới tốt nghiệp, anh ấy đã cùng gia đình chuyển đến một thành phố lớn ở Mỹ để tiếp tục việc học của mình. Anh ấy ngay lập tức được kêu gọi để chủ tọa nhóm túc số các anh cả. Vì có chút lo lắng về cuộc phỏng vấn đầu tiên của mình với chủ tịch giáo khu, nên anh đã quyết tâm chuẩn bị kỹ lưỡng. Anh ấy nói với vị chủ tịch giáo khu rằng anh có ba mục tiêu cho năm tới: (1) 90 phần trăm cho việc phục sự, (2) một bài học phúc âm sâu sắc mỗi tuần và (3) một sinh hoạt cho nhóm túc số được lên kế hoạch chu đáo mỗi tháng.

Vị chủ tịch giáo khu đầy thông thái này đã mỉm cười với người bạn của tôi rồi hỏi: “Anh có thể kể tên một thành viên kém tích cực trong nhóm túc số mà anh có thể giúp đưa đến đến thờ cùng với gia đình anh ấy trong năm nay không?” Câu hỏi đó đã khiến bạn tôi ngạc nhiên. Anh ấy suy nghĩ cẩn thận rồi đưa ra một cái tên. “Hãy viết tên đó xuống,” vị chủ tịch giáo khu nói. Sau đó, vị lãnh đạo dày dạn kinh nghiệm này đã lặp lại câu hỏi đó thêm ba lần nữa—và cuộc phỏng vấn kết thúc. Người thanh niên trẻ này bước ra khỏi buổi phỏng vấn với một trong những bài học lớn nhất của mình về vai trò lãnh đạo và phục sự. Anh ấy đã bước vào cuộc phỏng vấn đó với các chương trình, bài học và sinh hoạt. Nhưng khi bước ra, anh ấy mang theo những cái tên! Bốn cái tên đó sau này đã trở thành trọng tâm chính trong giáo vụ của anh cùng với nhóm túc số của mình.

Với tư cách là người lãnh đạo phái bộ truyền giáo, tôi đã đến thăm một trong những chi nhánh của mình vào một sáng Chủ Nhật. Tôi để ý thấy vị chủ tịch chi nhánh liên tục lấy một tấm thẻ bằng giấy từ trong túi ra và viết điều gì lên đó. Tôi quyết định hỏi ông ấy về điều đó sau lời cầu nguyện kết thúc. Khi buổi nhóm họp kết thúc, và trước khi tôi kịp hỏi về tấm thẻ, thì người lãnh đạo truyền giáo của chi nhánh đã chạy vội lên bục để nhận tờ giấy. Tôi nhanh chóng đi theo vị lãnh đạo đầy nhiệt huyết này đến buổi họp điều phối truyền giáo hằng tuần của chi nhánh. Trước khi họ bắt đầu cuộc họp, anh ấy đã lấy tờ giấy ra khỏi túi. Trên đó ghi đầy tên của các tín hữu đã vắng mặt trong buổi lễ Tiệc Thánh. Chỉ trong vài phút, mỗi thành viên trong hội đồng đã chọn ra một hoặc hai cái tên, cam kết sẽ đến thăm họ ngay trong ngày hôm đó

allaient bien et pour leur faire savoir qu'on avait regretté leur absence. Voilà ce qu'on appelle dénombrer et rendre compte.

Je me souviens d'un district, à plusieurs heures d'avion du temple le plus proche, qui avait comme priorité absolue de s'assurer que chaque membre ait une recommandation pour le temple valide, en dépit du fait qu'elle ne serait probablement jamais utilisée. Le premier dimanche de chaque mois, les dirigeants utilisaient leurs outils de suivi pour recenser leurs membres dotés. S'ils constataient qu'une recommandation arrivait bientôt à expiration, le secrétaire exécutif planifiait un entretien pour son renouvellement. On tenait conseil au sujet des membres dont la recommandation avait expiré, puis on cherchait activement à leur venir en aide pour qu'ils reviennent sur le chemin des alliances. J'ai demandé combien de membres dotés avaient une recommandation valide. La réponse a été un stupéfiant 98,6 %. Lorsque j'ai demandé ce qu'il en était des six personnes dont la recommandation avait expiré, les dirigeants ont pu me donner leur nom et m'ont décrit les efforts déployés pour les ramener !

Il y a quelques années, ma famille et moi sommes retournés vivre aux États-Unis. Nous étions enthousiastes à l'idée d'assister aux réunions de l'Église ici après vingt-six années extraordinaires passées dans des unités plus petites et plus isolées. J'ai été appelé comme missionnaire de paroisse. Nous avions un excellent dirigeant de mission de paroisse et nous faisons des choses enthousiasmantes et instructives des gens merveilleux. J'ai demandé à assister à une réunion du conseil de paroisse pour observer les échanges et obtenir de l'aide pour les amis avec lesquels nous travaillions. À ma surprise, la discussion s'est limitée à une activité de paroisse à venir. Après la réunion, j'ai abordé le dirigeant de mission de paroisse et lui ai fait remarquer qu'il n'avait pas eu l'occasion de faire un rapport au sujet de nos amis. Sa réponse ? « Oh, je n'ai jamais l'occasion de faire un rapport. »

J'ai comparé cela à une réunion du conseil de branche à Lahore, au Pakistan, à laquelle j'avais assisté quelques semaines auparavant. Ce petit groupe de personnes s'était assis ensemble autour d'une petite table pour ne parler que de personnes, de noms. Chaque dirigeant avait fait rapport de son intendance, et des personnes et des familles qui le préoccupaient. Tous avaient eu l'occasion d'exprimer leurs idées sur les

pour garantir qu'ils étaient sains et pour leur faire savoir qu'ils étaient appréciés. C'est ce qu'on appelle dénombrer et rendre compte.

Tout d'abord, un district, à plusieurs heures d'avion du temple le plus proche, qui avait comme priorité absolue de s'assurer que chaque membre ait une recommandation pour le temple valide, en dépit du fait qu'elle ne serait probablement jamais utilisée. Le premier dimanche de chaque mois, les dirigeants utilisaient leurs outils de suivi pour recenser leurs membres dotés. S'ils constataient qu'une recommandation arrivait bientôt à expiration, le secrétaire exécutif planifiait un entretien pour son renouvellement. On tenait conseil au sujet des membres dont la recommandation avait expiré, puis on cherchait activement à leur venir en aide pour qu'ils reviennent sur le chemin des alliances. J'ai demandé combien de membres dotés avaient une recommandation valide. La réponse a été un stupéfiant 98,6 %. Lorsque j'ai demandé ce qu'il en était des six personnes dont la recommandation avait expiré, les dirigeants ont pu me donner leur nom et m'ont décrit les efforts déployés pour les ramener !

Un peu d'années auparavant, ma famille et moi sommes retournés vivre aux États-Unis. Nous étions enthousiastes à l'idée d'assister aux réunions de l'Église ici après vingt-six années extraordinaires passées dans des unités plus petites et plus isolées. J'ai été appelé comme missionnaire de paroisse. Nous avions un excellent dirigeant de mission de paroisse et nous faisons des choses enthousiasmantes et instructives des gens merveilleux. J'ai demandé à assister à une réunion du conseil de paroisse pour observer les échanges et obtenir de l'aide pour les amis avec lesquels nous travaillions. À ma surprise, la discussion s'est limitée à une activité de paroisse à venir. Après la réunion, j'ai abordé le dirigeant de mission de paroisse et lui ai fait remarquer qu'il n'avait pas eu l'occasion de faire un rapport au sujet de nos amis. Sa réponse ? « Oh, je n'ai jamais l'occasion de faire un rapport. »

J'ai comparé cela à une réunion du conseil de branche à Lahore, au Pakistan, à laquelle j'avais assisté quelques semaines auparavant. Ce petit groupe de personnes s'était assis ensemble autour d'une petite table pour ne parler que de personnes, de noms. Chaque dirigeant avait fait rapport de son intendance, et des personnes et des familles qui le préoccupaient. Tous avaient eu l'occasion d'exprimer leurs idées sur les

meilleures façons de servir les personnes dont il était question. Des plans avaient été élaborés et des tâches données. Quelle merveilleuse leçon de la part de nos frères et sœurs de la première génération sur la manière de dénombrer et de rendre compte nominativement !

Dans l'Église de Jésus-Christ, nous avons reçu, par l'intermédiaire des prophètes passés et actuels, et par le modèle établi par notre Sauveur, des instructions sur la manière de servir. Nous prenons les noms, nous nous souvenons des personnes et nous tenons conseil sur le bien-être des âmes. Les dirigeants qui font cela ne seront jamais à court de points à l'ordre du jour de leurs réunions de conseil ! Le fait de dénombrer et de rendre compte fonctionne bien. C'est la manière de faire du Seigneur. Nous pouvons faire mieux. Pour Dieu, qui a créé l'univers et règne sur tout, cette œuvre, son œuvre et sa gloire, est très personnelle. Et il devrait en être de même pour chacun de nous, en tant qu'instruments entre ses mains dans son œuvre prodigieuse de salut et d'exaltation. Il en résultera des miracles dans la vie de vraies personnes. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

ban phước cho những người được nhắc đến. Các kế hoạch đã được lập và những sự phân công đã được giao. Thật là một bài học tuyệt vời về việc đếm và ghi nhận theo tên từ những anh chị em thuộc thế hệ đầu tiên của chúng ta.

Trong Giáo Hội của Chúa Giê Su Kỵ Tô, chúng ta đã được các vị tiên tri trong quá khứ lần hiện tại chỉ dẫn—cũng như được Đấng Cứu Rỗi của chúng ta đặt ra khuôn mẫu—về cách phục sự. Chúng ta ghi lại tên, chúng ta nhớ tới họ, và cùng nhau thảo luận về sự an lạc của các tâm hồn. Những vị lãnh đạo nào làm điều này sẽ không bao giờ hết chủ đề thảo luận trong các cuộc họp hội đồng của họ! Nguyên tắc đếm và ghi nhận lại các công việc. Đó là cách thức của Chúa. Chúng ta có thể làm tốt hơn. Đối với Thượng Đế, là Đấng đã tạo ra vũ trụ và cai trị muôn loài, thì công việc này—công việc và vinh quang của Ngài—là vô cùng cá nhân. Và đối với chúng ta cũng nên như vậy, vì chúng ta là những công cụ trong tay Ngài, trong công việc cứu rỗi và tôn cao kỳ diệu của Ngài. Những phép lạ sẽ xảy ra trong cuộc sống của những con người thực sự. Trong tôn danh của Chúa Giê Su Kỵ Tô, A Men.